

Fald stee, uden at den lovgivende Magt sættes i Bevægelse. Jeg siger altsaa, at det er det Andet, som jeg finder fuldkommen ønskeligt og hensigtsmæssigt, at den nærmere Ordning af dette Forhold henvises til Vedtægten, hvor igennem der da vil kunne tilbeiebringes først og fremmest de Forbedringer, hvortil der navnlig paa enkelte Steder i allerhøieste Grad trænges, men dernæst et saadant reelt Fundament, et saadant Materiale, at der henimod den Tid, da Skatteloven af 1863 overalt vil træde i Kraft, kan have det Supplement, som den paakalder, og som udtrykelig deri er bebudet, nemlig en Lov om den personelle Stat, hvormed da hele Kjøbstædernes Skatteforhold ville være bragte i Orden. — Nu har Indenrigsministeren jo i meget stærke Udtryk sagt, at ved denne Opstilling af en Skatteindtægt vilde hele Formue- og Leilighedsstyret være kastet over Ende; det var Noget, hvortil Kjøbstæderne aldrig vilde give deres Samtykke, og som han — jeg husker nu ikke, hvordan Ordene faldt, men stærke vare de — paa ethvert Stadium vilde sætte sig imod med Hænder og Fødder. Dette finder jeg nu meget lidt vel betænkt af den ærede Minister, thi det har virkelig megen Betydning, at der ved Siden af, at Forholdets Ordning forøvrigt er overladt til Byen og Ministeren, her i Loven er angivet to meget bestemte, men dog meget indholdsrige og høist nødvendige Betingelser, som disse Vedtægter skulle opfylde, til Veiledning baade for Byraadet og for Ministeren, nemlig at der skal opstilles de to nødvendige Ting: Udgangspunktet, Indtægten, og Endepunktet, Skatteindtægten, hvorefter saa Skattens Beregning bliver en simpel Operation. Dette, mener jeg, er i allerhøieste Grad ønskeligt; thi, medens det er ganske rigtigt, som en æret Taler har sagt, at i enkelte Byer, der raade over en større Intelligents, og hvor der er stor Iver for de communale Anliggender, er man paa Grund af Sagens egen Fornuft allerede nogenlunde paa Gled med en saadan Vigningsmaade, er dette paa mange andre Steder ikke Tilfældet,

og — det gjør mig ondt at sige det; men jeg vil gjerne være sandtru mod Alle — selv den ærede Ordfører var meget betydelig hildet i det Portionsystem, hvorfra man netop gennem en fornuftig Ordning af dette Forhold skulde see at komme bort. Formue- og Leilighedsmomentet slaes jo aldeles ikke derved ihjel; thi medens der i Kjøbenhavn er sat og maatte sættes ganske bestemte Regler, hvorefter denne Reduction skulde stee, ved Siden af et almindeligt Forhold, hvis Anvendelse altid forudsatte speciel Oplysning fra den enkelte Skatteholders Side om de Forhold, som kunde komme i Betragtning — og det ikke er tænkeligt at kunne gjøre det paa anden Maade for en By med over 150,000 Indvaanere —, saa vil der i Loven, hvis den vedtages overeensstemmende med det her foreliggende Forslag, ikke være det Allermindste, der binder Vedkommendes Samvittighed med Hensyn til den Indflydelse, man vil indrømme Formue- og Leilighedsmomentet. Hvad der ligger mellem Udgangspunktet er overladt til Vedkommendes Samvittighed; derfor er der ingen Regler, i alt Fald ikke i Loven; om man i den Henseende kan bringe en eller anden Regel ind i Vedtægten, er Noget, som ikke foreligger; i Loven opstilles der ikke nogen Forordning i saa Henseende, og Friheden for Communerne er altsaa fuldkommen reserveret. Derimod vil det, at man tvinger Folk til at gjøre sig Rede for, hvor de begynde, og hvor de ende, og altsaa hvilken Dei de have at gennemløbe for at komme fra det ene Punkt til det andet, være en høist nyttig og nødvendig Tømme paa den Lyft til en vilkaarlig og flot Behandling af denne Sag, som paa mange Steder er tilstede. Men jeg er derhos ogsaa overbevist om, at det vil være en Veiledning netop for de Allersamvittighedsfuldste; thi de ville ikke kunne komme over fra den virkelige Indtægt til denne Skatteindtægt eller til selve Skatten, hvilket i og for sig bliver det Samme, uden gennem en virkelig Tankeoperation, hvorimod hele Sagen smutter bort ikke blot fra den of-